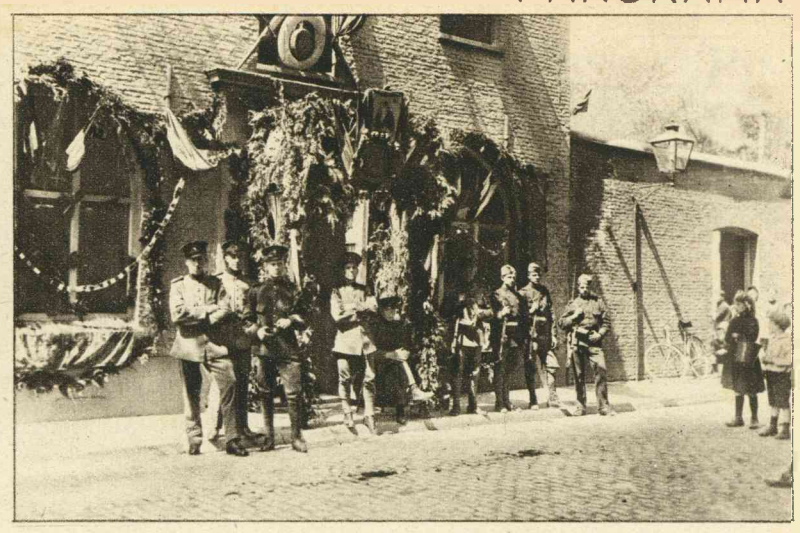

EEN MERKWAARDIG JUBILEUM.

Verleden week herdacht het Korps Pontonniers het feit dat het vóór 50 jaar te Dordrecht in garnizoen kwam. Natuurlijk werd dit jubileum met eenige feestelijkheden herdacht. Links: De commandant van het korps, kolonel C. J. M. Collette, met zijn staf. Midden: H. Peters, die van 1866 tot 1872 hoornblazer was van het oude korps pontonniers. Een oud-gediende dus, die nog met veel animo aan de feestelijkheden deelnam. Rechts: De versierde ingang van de Pontonnierskazerne. *(foto's V.F.B.)*

schip iets overkomen kon zijn. In werkelijkheid rustte het echter met zijn kostbare lading reeds op den bodem der zee.

Al vroeg was hij bij het kamp en met moeite bedwong hij zijn gemoedsaandoening, toen hij bij de wacht zich als aviateur aanmeldde. . .

„Je moet een proefvlucht maken, voldoe je, dan moet je je om twaalf uur met je papieren hier melden en als die in orde zijn, dan word je naar het ministerie van oorlog te Parijs gestuurd.... Kun je binnen een halfuur een proeftocht doen. . . . ?"

„Ja. . . . !" — „Goed !"

Men bracht hem bij een hangar waar een hooge militaire autoriteit hem omtrent zijn geboorte en militie-plicht een paar vragen stelde, waarvan hij de antwoorden botweg loog. Men scheen dringend om aviateurs verlegen te zijn, want er werd zonder verder onderzoek bevolen de machine uit de hangar te halen. . . .

De machine leek een reusachtige geheel gepantserde libel. . . . Raja Mullah inspecteerde de machine en merkte heel naïef op dat het reservoir een voorraad benzine bevatte, die wel voor een week voldoende was. . . .

„Ja, je zult een grooten tocht moeten doen. . . ."

Nog één seconde en hij zou vrij zijn. . . . De propeller werd aangezet, het vliegtuig trilde. . . . — „Los !". . . riep een officier.

En Raja Mullah steeg de lucht in, hooger en hooger steeg hij. Op het vliegkamp gaf men een teeken dat hij dalen moest, maar hij bleef stijgen.

Daar lag de zee, de blauwe zee en daar waar de zon stond, was Arabië.

Hij steeg en liet den motor nu op volle kracht werken. Beneden hem moest de zee zijn. De groote blauwe zee !

Even werd de damp minder en onder hem zag hij het donkergroen der bergen.

Afrika, dacht hij, en luisterde of hij de geheimzinnige geluiden van het Oosten boven het gesnor van den motor hoorde uitklinken. . . . Hij daalde en kwam in een meer helderen dampkring ; de klokken luidden overal ; de straten waren vol menschen die verward dooreen liepen, de treinen vulden zich met soldaten. . . Op de rivieren dreven schepen met kanonnen. Hij steeg weer, hij was nog op Europa. . . . Maar waar. . . . Het werd killer ; de avond begon te vallen ; de nacht kwam. Aan den horizon waren groote breede banen van licht, die in rechte lijnen heen en weer zwaaiden. . . . Ver weg hoorde hij het gebulder van kanonnen.

Raja Mullah trilde van angst. Een hevige koorts deed hem huiveren. De lucht was bloedrood. Onder hem was een helle gloed, als van een fellen brand, zichtbaar. Hij hoorde gegil van menschen en gebulder van kanonnen. 't Was Saja die hem riep....

Hij zag in zijn koortsdroom heel in de verte de minaretten van Mascat. Hij hoorde het gejoel van het volk. — „Gezegend zij Raja Mullah, onze bevrijder door Allah gezonden. . . ."

Schoone vrouwen dansten voor hem en wierpen rozen voor zijn paard. Men brandde reukvaten. . . . Raja Mullah, Sultan van Arabië. . . . sleutel van de poort, die het Oosten met het Westen verbindt. . . .

't Was weer dag geworden. Beneden hem aanschouwde hij een vreeselijk tooneel van rampspoed en ellende. De volkeren van Europa betwistten elkaar het bezit van Raja Mullah, die buiten hun bereik was. . . .

De rivieren kleurden zich rood van het bloed, dorpen brandden en een lijkenlucht steeg op. Rond zijn machine ontploften de shrapnells in kleine gele wolkjes. . .

Voort snorde hij naar het Noorden. Nu was het stil onder hem en vreedzaam ; wel veel soldaten, maar geen brandende steden en krijgsrumoer. . . .

„Saja. . . . Saja. . . . Waar ben je ? Antwoord dan toch !" gilde Raja Mullah, zoo hard, dat zijn stem vreemd boven het gesnor van den motor uitklonk. . . . Zijn gezicht had een monsterachtige uitdrukking, zijn oogen staarden woest voor zich uit, en zijn geheele lichaam rilde van de koorts. . . . Nu was hij boven de zee. . . . en steeds ging hij naar het Noorden ; sturen deed hij niet meer, hij staarde in de wereld van visioenen. . . . — „Hier Saja, hier heb je goud !" Hij haalde het kokertje uit zijn arm, opende het en milliarden atoompjes daalden als een glinsterende wolk neer op de zee. . . .

Hij lachte, hij schaterlachte als een duivel. . . . Een duizeling beving hem, hij kreeg een gevoel alsof hij achterover viel. . . .

Raja Mullah was bewusteloos. . . .

Heel Europa vocht om het bezit van de stof, waarmede men goud kon maken en de aëroplane met Raja Mullah snorde over de zee naar het Noorden terwijl het kostbare poeder in zee lag. . . .

Raja Mullah kwam weer bij en opende de oogen. Een vreeselijke koude sneed in zijn gelaat. Beneden was alles wit als was de geheele wereld van ivoor gesneden. Hij zag groote velden van ijs, waarin de scheuren zich afteekenden als slooten van inkt. Er waren stapels schotsen die bergen leken van ruw kristal. . . .

Overal vogels, die in zwermen rond vlogen, opgeschrikt door het vreemde gesnor van den motor.

Hij zag in zijn waanzin de ijsbergen voor de minaretten der moskeeën aan en de vogels voor zijn legioenen van strijders... Een klein tipje van de vurige zonneschijf wierp een zacht-rooden gloed over het ijsveld en de bergen geleken wel prisma's. . . .

„Allah is groot. . . . ! Arabië is vrij....! Op naar het Westen ! De halve maan zal door Raja Mullah weer tot een volle maan gemaakt worden, die van het groene vaan niet alleen het Oosten maar ook het Westen zal beschrijven.

„Hier is Raja Mullah. . . . ! Saja. . . Saja.... breng mij den schoonsten hengst, die mij naar Mekka zal voeren. . . . !"

Hij richtte zich op, sloeg met zijn armen, beet zich in de handen, krabde zijn gelaat tot bloedens. . . . Zijn oogen waren gebroken, zijn saamgeperste lippen schuimden. . . . De motor weigerde. . . een vreeselijke slag . . . en de machine lag verpletterd op het ijs. . . .

Een eind verder was met een doffen slag het lijk van Raja Mullah neergevallen. Een paar straaltjes bloed sijpelden over het ijs. . . .

Uit het diep-groene water dook een ijsbeer op, die voorzichtig en sloffend naar het lijk ging. Het beest snuffelde er aan, tikte er met zijn poot tegen en keek grommend rond. . . . Daarna sloeg hij resoluut de tanden in het lijk, sprong er mee van de schots in zee en dook met Raja Mullah onder.

De wereld was van het goudspook verlost.

— EINDE —

VIJFTIGJARIG BESTAAN DER R. K. MILITAIREN-VEREENIGING.

De R. K. Militairen-Vereeniging vierde de vorige week onder vele blijken van belangstelling haar gouden jubileum. Te dier gelegenheid droeg Z. D. H. de Bisschop van Haarlem een Pontificale Mis op in de parochiekerk van St. Jacobus te 's-Gravenhage. *(foto Van Tol.)*

VIJFTIGJARIG BESTAAN DER R. K. MILITAIREN-VEREENIGING.

Ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan der R. K. Militairen-Vereeniging te 's-Gravenhage had in het gebouw dier vereeniging aan de Bazarlaan een feestelijke bijeenkomst plaats, die door Z. D. H. den Bisschop van Haarlem en verscheidene hooggeplaatste militaire autoriteiten werd bijgewoond. *(foto Van Tol).*